

“मीठे बच्चे – तिम्रो यो अनौठो विश्व विद्यालय हो, जसमा बिग्रे का लाई बनाउने भोलानाथ बाबा टिचर बनेर तिमीलाई पढाउनु हुन्छ ?”

पश्च:- यस कयामतको समयमा तिमी बच्चाहरूले सबै लाई कुनचाहिँ लक्ष्य दिनछौ?

उत्तर:- हे आत्माहरू! अब पवित्र बननुहोस्, पवित्र नबने समझ फरकैर जान सकिँदैन। आधा कल्प देखिको जुन रोग लागेको छ, त्यसबाट मुक्त हुनको लागि तिमीले सबैलाई ७ दिनको भट्टीमा बस्न लगाउँछौ। पतितहरूको संगतबाट टाढा बस्, कोही पनि याद नआओस्, अनि बुद्धिमा ज्ञानको केही धारणा हुन्छ।

गीत:- तूने रात गाँवाई...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई यो कसले भन्यो? किनकि विद्यालयमा बसेका छौ भने अवश्य टिचरले भननुभयो। पश्च उठछ, यो टिचरले भननुभयो, बाबाले भननुभयो वा सद्गुरुले भननुभयो? यी वाक्यहरू कसले भननुभयो? बच्चाहरूको बुद्धिमा सबै भन्दा पहिला त यो आउनु परछ – हाम्रो बेहदको बाबा हुन्छ, जसलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ। त्यसैले बाबाले पनि भननुभयो, शिक्षकले पनि भननुभयो भने साथ-साथै सद्गुरुले पनि भननुभयो। यो तिमी विद्यार्थीहरूको बुद्धिमा छ। कलेजमा वा विश्व विद्यालयमा टिचरले पढाउँछन्, उनलाई कुनै फादर वा गुरु भनिदैन। यो पनि पाठशाला हो, फेरि विश्व विद्यालय भन वा कलेज भन। हुन्छ त पढाइ नै। पहिला त यही जान्नु छ, पाठशालामा हामीलाई कसले पढाउनु हुन्छ? बच्चाहरूले जानेका छन् – उहाँ जो निराकार हुन्छ, जो सबै आत्माहरूका पिता हुन्छ, सबैको सद्गतिदाता हुन्छ, उहाँले नै हामीलाई पढाउँदै हुन्छ। यो सारा रचना उहाँ एक रचयिताको नै सम्पत्ति हो। उहाँ स्वयं नै बसेर रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य समझाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूले जनम लिएका छौ – बाबाको पासमा। तिमीले बुद्धिद्वारा जानेका छौ – उहाँ हामी सबै आत्माहरूका पिता हुन्छ, जसलाई ज्ञानको सागर, नलेजफूल भनिन्छ। ज्ञानको सागर हुन्छ, पतित-पावन हुन्छ। ज्ञानद्वारा नै सद्गति हुन्छ, मनुष्य पतितबाट पावन बन्छन्। अब तिमी बच्चाहरू यहाँ बसेका छौ। अरू कुनै विद्यालयमा कसैको बुद्धिमा रहँदैन – हामीलाई ज्ञानको सागर निराकार बाबाले पढाइरहनु भएको छ। यो कुरा तिमीले यहाँ नै जानेका छौ। तिमीलाई नै समझाइन्छ। सारा दुनियाँमा यसतो कसैले जानेका छैनन् – हामीलाई निराकार बाबाले पढाउनु हुन्छ। उनीहरूलाई पढाउने त हुन् नै मनुष्य टिचर। यो पनि ज्ञान छैन जसबाट समझ्नु – हामी आत्मा हौं। आत्माले नै पढ्छ। आत्माले नै सबै कुरा गरछ। फलानो नोकरी आत्माले गरछ, यी अंगहरूद्वारा। उनलाई त यसतो लाग्छ हामी फलाना हौं। तुरुन्तै आफ्नो नाम-रूप याद आउँछ। हामीले यो गरछौं, हामीले यसतो गरछौं। शरीरको नाम नै याद आउँछ, तर यो गलत हो। हामी त पहिला आत्मा हौं। पछि यो शरीर लिएका हौं। शरीरको नाम परिवर्तन भइरहन्छ, आत्माको नाम त परिवर्तन हुँदैन। आत्मा त एउटै हो। बाबाले भननुभएको छ – म आत्माको एउटै नाम शिव हो। यो सारा दुनियाँले जान्दछ। बाँकी यतिका सबै नाम शरीरको राखिन्छ। शिवबाबालाई त शिव नै भनिन्छ। उहाँको कुनै शरीर देखा पर्दैन। मनुष्यको त नाम राखिन्छ, म फलाना हुँ। हामीलाई फलाना टिचरले पढाइरहनु भएको छ। नाम लिन्छन्। वास्तवमा आत्माले शरीरद्वारा टिचरको काम गरछ, उनको आत्माले पढाउँछ। संस्कार आत्मामा हुन्छ। अंगहरूद्वारा पढाउँछ, पारट खेल्छ, संस्कार अनुसार। तर शरीरलाई जुन नाम दिइन्छ, त्यसैको आधारमा सारा काम व्यवहार चलछ। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ – हामीलाई निराकार बाबाले पढाउनु हुन्छ। तिम्रो बुद्धि कहाँ गयो? हामी आत्मा उहाँ बाबाको बनेका छौं। आत्माले समझन्छ – निराकार बाबा आएर हामीलाई यस साकारद्वारा पढाउनु हुन्छ। उहाँको नाम हो शिव। शिवजयन्ती पनि मनाउँछन्। शिव त हुन्छ, बेहदको पिता, उहाँलाई नै परमपिता परमात्मा भनिन्छ। उहाँ सबै आत्माहरूका पिता हुन्छ, अब उहाँको जयन्ती कसरी मनाउने? आत्मा शरीरमा प्रवेश गरछ वा

गरभमा आउँछ। माथिबाट आउँछ, यो कसैलाई थाहा हुँदैन। कराइसटलाई धर्म स्थापक भनिन्छ। उनको आत्मा सबै भन्दा पहिला माथिबाट आउनु परेको छ। सतोप प्रधान आत्मा आउँछ। कुनै पनि विकरमा गरेको हुँदैन। पहिला सतोप प्रधान फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछ अनि विकरमा हुन्छ। पहिला जुन आत्मा आउँछ, त्यो सतोप प्रधान हुनाले कुनै दुःख भोग्नु परेदैन। जब आधा समय पूरा हुन्छ अनि विकरमा गर्न लाग्छ।

आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला अवश्य सूर्यवंशी राजा थियो अरू सबै धर्म पछि आए। तिमीहरू विश्वका मालिक थियो। भारतखण्डलाई अविनाशी खण्ड भनिन्छ अरू कुनै खण्ड छँदैन थिएन। शिवबाबा हुन्छन् बिग्रै कालाई बनाउने, भोलानाथ शिवलाई भनिन्छ, नकि शंकरलाई। भोलानाथ शिव बिग्रै कालाई बनाउने वाला हुन्छन्। शिव र शंकर एउटै होइनन्, अलग अलग हुन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको कुनै महिमा छैन। महिमा केवल एक शिव बाबाको छ, जो बिग्रै कालाई बनाउने वाला हुन्छन्। भन्नहुन्छन्- म साधारण वृद्ध शरीरमा आउँछु। यिनले ८४ जनमा पूरा गरे। अब खेल पूरा भयो। यो पुरानो चोला, पुरानो सम्बन्ध पनि समाप्त हुन्छ। अब कसलाई याद गर्ने? नष्ट हुने चीजलाई याद गरिँदैन। नयाँ घर बन्यो भने फेरि पुरानोबाट दिल हट्छ। फेरि यी हुन् बेहदका कुरा। सबैको सद्गति हुन्छ अर्थात् रावणको राजाबाट सबैलाई छुटकारा मिल्छ। रावणले सबैलाई बिगारी दिएको छ। भारत बिल्कुल नै कंगाल भर्षट्टाचारी छ। मानिसहरूले भर्षट्टाचार सम्झन्छन् करपसन, एडलटेशनलाई, चोरी, ठगीलाई। तर बाबा भन्छन्- पहिलो भर्षट्टाचार हो विकारी बन्न। शरीर विकारबाट पैदा हुन्छ त्यसैले यसलाई विकारी संसार भनिन्छ। सत्ययुगलाई निर्विकारी भनिन्छ। हामी सत्ययुगमा प्रवृत्तिमार्गका देवी देवता थियौं। भन्छन्- पवित्र बने पछि त फेरि विकार विना कसरी बच्चा जनमन्छ? भन्- हामीले आफ्नो राजधानी बाह्रबलले होइन, योगबलद्वारा स्थापना गर्यौं। त्यसैले के योगबलले बच्चा पैदा हुन सक्दैन? जबकि हो नै निर्विकारी दुनियाँ, पवित्र गृहस्थ आश्रम। यथा राजा रानी सम्पूर्ण निर्विकारी तथा प्रजा। यहाँ छन् सम्पूर्ण विकारी। सत्ययुगमा विकार हुँदैन। त्यसलाई भनिन्छ ईश्वरीय राज्य। ईश्वर बाबाद्वारा स्थापना गरिएको। अहिले त हो रावण राज्य। शिव बाबाको पूजा हुन्छ, जसले स्वर्गको स्थापना गर्नुभयो। रावण, जसले नरक बनायो त्यसलाई जलाउँदै आइन्छ। द्वापर कहिले सुरु भयो? यो पनि कसैलाई थाहा छैन। यो पनि बुझ्ने कुरा हो। यो हो नै तमोप प्रधान आसुरी दुनियाँ। त्यो हो ईश्वरीय दुनियाँ। त्यसलाई स्वर्ग देवी पावन दुनियाँ भनिन्छ। यो हो नरक, पतित दुनियाँ। यी कुरा पनि उसैले बुझ्छ, जसले सधैं पढ्छ। धेरैले भन्छन्- फलाना ठाउँमा विद्यालय कहाँ छ र। अरे, हेड अफिस त छ नि। तिमी आएर डाइरेक्सन लिएर जाऊ। ठूलो कुरा त छैन। सृष्टि चक्रलाई सेकेण्डमा सम्झाइन। सत्ययुग तरेता बितिसक्यो। फेरि द्वापर, कलियुग यो पनि बित्यो। अहिले हो संगमयुग। नयाँ दुनियाँमा जानको लागि पढ्नु छ। हरेकलाई अधिकार छ पढ्ने। बाबा मैले नोकरी गरिन्छु। ठीक छ, एक हप्ता ज्ञान लेऊ अनि जाऊ, मुरली मिलिरहन्छ। पहिला ७ दिन भठ्ठीमा अवश्य बस्नुपर्छ। ७ दिन आए पनि सबैको बुद्धि एकनाशको हुँदैन। ७ दिनको भठ्ठी अर्थात् कसैको पनि याद नआओस्। कसैसँग पत्र व्यवहार आदि पनि नहोस्। सबैले एकै किसिमले त बुझ्न सक्दैनन्। यहाँ पतितहरूलाई पावन बन्नु छ। यो पतितपना पनि रोग हो, मनुष्य आधाकल्पदेखि महारोगी हुन्। उनीहरूलाई अलग्गै बसाल्नुपर्छ। अरू कसैको पनि संगत नहोस्। बाहिर जान्छन्, उलटो सुलटो खान्छन्, पतितको हातको खान्छन्। सत्ययुगमा देवताहरू पावन हुन्छन् नि। हेर उनीहरूका खास मन्दिर बन्छन्। देवताहरूलाई फेरि पतितले छुन सक्दैन। यस समयमा त मनुष्य बिल्कुल पतित भर्षट्टाचारी छन्। शरीर विषबाट पैदा हुन्छ त्यसैले यसलाई भर्षट्टाचारी भनिन्छ। सन्यासीहरूको शरीर पनि विषबाट बनेको छ। बाबा भन्छन्- सबै भन्दा पहिला आत्मालाई पवित्र हुनु छ, फेरि शरीर पनि पवित्र हुनु छ, त्यसैले पुरानो अपवित्र शरीर सबै विनाश हुनु छ। सबैलाई फरकै र जानु छ। यो हो क्यामेटको समय। सबै पवित्र बनेर फरकै र जानु छ। भारतवर्षमा नै होलिका मनाइन्छ। यहाँ ५ तत्त्वका शरीर तमोप प्रधान छन्। सत्ययुगमा शरीर पनि सतोप प्रधान हुन्छ। श्रीकृष्णको चित्र छ नि। नरकलाई लात मारनु छ किनकि सत्ययुगमा जानु छ। मुरदालाई पनि जब सम्मानमा लगिन्छ तब पहिला मुख शहरतर्फ, खुट्टा सम्मानतर्फ फर्काउँछन्। फेरि जब सम्मानमा पुग्छन् तब मुख सम्मानतर्फ फर्काउँछन्। अहिले

तिमी स्वरगमा जाँदैछौ तयसैले तिम्रो मुख तयतातरफ छ। शान्तिधाम र सुखधाम, खुट्टा दुःखधामतरफ छ। तयो त मुरदाको कुरा हो, यहाँ त पुरुषार्थ गरनुपर्छ। सवीट होमलाई याद गरदा गरदै तिमी आतमाहरू सवीट होममा पुगछौ। यो हो बुद्धिको अभ्यास। बाबा बसेर यो सबै रहस्य समझाउनु हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- अहिले हामी आतमाहरूलाई जानु छ घर। यो पुरानो चोला पुरानो दुनियाँ हो। नाटक पूरा भयो अर्थात् ८४ जनमको पारट खे लियो। यो पनि समझाइएको छ- सबैले ८४ जनम लिनु पर्दैन। जो आउँछन् नै पछि अरू धर्ममा, अवश्य उनीहरूको जनम थोरै हुन्छ। ईस्लामीहरूको भनदा बौद्धीहरूको जनम थोरै। क्रिश्चियनहरूको उनीहरूको भनदा पनि कम। गुरु नानकको सिकखहरू त आएका हुन् नै अहिले मात्र। गुरु नानक आएको ५०० वर्ष भयो भने उनले ८४ जनम त लिँदै नन्नि। हिसाब गर्न सकिनछ। ५००० वर्षमा यति जनम हुन्छ भने ५०० वर्षमा कति जनम होला? १२-१३ जनम। क्राइस्टको २००० वर्ष हुन्छ भने उनको कति जनम होला? आधा भन्दा पनि कम हुन्छ। हिसाब छ नि। यस मध्ये कसैको कति, कसैको कति, एक्युरेट भन्न सकिनन्। यी कुरामा वाद-विवाद गरेर समय खेर फालनु छैन। तिम्रो काम हो बाबालाई याद गर्नु। फालतु कुरामा बुद्धि जानु हुँदैन। बाबासँग योग लगाउनु, चक्रलाई जानु छ। बाँकी पाप नष्ट हुन्छ यादद्वारा। यसैमा मेहनत छ। तयसैले भारतको प्राचीन योग भनिन्छ, जसलाई बाबाले नै सिकाउनु हुन्छ। सतयुग, त्रेतायुगमा त योगको कुरै हुँदैन। फेरि भक्तिमार्गमा हठयोग सुरु हुन्छ। यो हो सहज राजयोग। बाबा भननुहुन्छ- मलाई याद गर्नाले पावन बनछौ। मुख्य कुरा यादको हो। कुनै पनि पाप गर्नु छैन। देवी देवताहरूका मन्दिर छन् किनकि पवित्र हुन्छन्। पुजारीहरू त पतित छन्। पावन देवताहरूलाई स्नान आदि गराउँछन्। वास्तवमा त पतितहरूको हातले छुन पनि हुँदैन। यो सबै हो भक्तिमार्गको रसम-रिवाज। अहिले त हामी पवित्र बनिरहेका छौ। पवित्र बने पछि फेरि देवता बनछौ। त्यहाँ त पूजा आदिको आवश्यकता हुँदैन। सबैको सद्गतिदाता हुनुहुन्छ नै एक बाबा। उहाँलाई नै भोलानाथ भनिन्छ। म आउँछु पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा पुरानो रावण राजमा। हो, कसैको पनि शरीरमा प्रवेश गरेर मुरली चलाउन सक्छु। यसको मतलब यो होइन- सर्वव्यापी छु। हरेकमा त आ-आफ्नो आतमा हुन्छ। फाराममा पनि लेखाइन्छ- तपाईंको आतमाको पिता को हुनुहुन्छ? तर कुरा बुझ्दैनन्। आतमाहरूका पिता त एउटै हुनुहुन्छ। हामी सबै भाइहरू हौं। पिता एउटै हुनुहुन्छ। उहाँबाट वरसा मिलेको जीवनमुक्तिको। उहाँ नै मुक्तिदाता, गाइड हुनुहुन्छ। सबै आतमाहरूलाई लै जानु हुन्छ सवीट होम, तयसैले पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ। होलिका हुन्छ नि। शरीर सबै नष्ट हुन्छ। बाँकी आतमाहरू सबै फरकैर जान्छन्। सतयुगमा त फेरि धेरै कम हुन्छन्। जाननुपर्छ- स्वरगको स्थापना कसले गराउनु हुन्छ, कलियुगको विनाश कसले गराउँछ? तयो त स्पष्टसँग लेखिएको छ। भनिन्छ- प्यार गर्यौ भने प्यार मिलेको छ। बाबा भननुहुन्छ- जसले मेरो लागि धेरै सेवा गरछ, मनुष्यलाई देवता बनाउनमा, ऊ नै धेरै प्यारो लागेको छ।

जसले धेरै पुरुषार्थ गरछ उसैले उच्च वरसा पाउँछ। वरसा आतमाहरूले पाउनु छ परमात्मा पिताबाट। आतम-अभिमानि बननुपर्छ। कतिले धेरै भूल पनि गरछन्, पुरानो बानी पक्का भएर बसेको छ नि। तयसैले जतिसुकै समझाए पनि छुट्दै छुट्दै न। तयसले गर्दा आफ्नै पद सानो हुन जान्छ। अचछा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कुनै पनि कुराको वाद-विवादमा आफ्नो समय खेर फालनु छैन। व्यर्थका कुरामा बुद्धि नजाओस्। जति सकिनछ यादको यात्राद्वारा विकर्म विनाश गर्नु छ। आतम-अभिमानि रहने आदत बनाउनु छ।

२) यो पुरानो दुनियाँबाट आफ्नो मुख मोड्नु छ। शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्नु छ। नयाँ घर बनिरहेको छ तयसैले पुरानोबाट दिल हटाउनु छ।

वरदान:-

मायाको विघ्नलाई खेल समान अनुभव गर्नु मास्टर विश्व-निर्माता भव जसरी बुजुर्गको अगाडि सानो बच्चाको आफ्नो बचपनको अलबेलापनको कारण केही बोलिदिन्छ वा कुनै यसतो कर्तव्य गरन्छ भने पनि बुजुर्ग मानिसले समझ्नेछन्- यो निरदोष, अनजान, सानो बच्चा हो। कुनै असर हुँदैन। त्यसैगरी तिमिले आफूलाई मास्टर विश्व-निर्माता समझियौ भने यो मायाको विघ्न बच्चाहरूको खेल जस्तै लाग्छ। माया कुनै पनि आत्माद्वारा समस्या, विघ्न वा परीक्षा पेपर बनेर आयो भने त्यसमा आत्तिनु हुँदैन, उसलाई निरदोष समझ्नु छ।

सलोगन:-

सन्नेह, शक्ति र ईश्वरीय आकर्षण स्वयंमा भरीँ भने सबै

सहयोगी बन्छन्।